

Desconstruint el PSC

TIAN RIBA

PÚBLIC, 7.08.10

Amb la renúncia del conseller Antoni Castells a anar a les llistes del PSC en les eleccions de la tardor, ha rebrotat el debat sobre les anomenades —de manera molt gastada— “dues ànimes” del partit, la més catalanista i la més espanyolista, i s’ha arribat a interpretar que ara el sector catalanista vol la venjança del Ciongrés de Sitges en què els capitans van aconseguir el poder gairebé absolut. No dic que no coexisteixin aquestes dues sensibilitats, però em fa l’efecte que el nou PSC que pot irrompre a partir de l’endemà de les eleccions, donat cas que els de Montilla quedin a l’oposició, no tindrà res a veure amb aquesta dialèctica clàssica i que la hipotètica travessa del desert i el rearmament del partit no la faran ni Montilla ni Castells i m’atreveixo a dir que ni tan sols Chacón, sinó dirigents que, aquests ja sí, són la síntesi de les dues ànimes i, alhora, una altra cosa.

És cert que els socialistes catalans, en molts aspectes, s’han convertit en un partit conservador, però alhora ha sabut fer créixer una pedrera que ja no es mou en els paràmetres d’aquesta divisió clàssica i pot trencar aquestes costures. I estic convençut que Montilla n’és conscient i ha fet algunes passes en aquesta direcció. I una d’elles és l’equip de campanya del que s’ha envoltat: Jaume Collboni, Núria Parlon, Núria Ventura, Iolanda Pineda, Àngel Ros, Josep Fèlix Ballesteros, Laia Bonet, Rocío Martínez-Sempere. No són els noms de sempre ni són tan fàcils de classificar com els de Castells, Nadal, Tura, Montilla, Zaragoza, Corbacho, Iceta... Doncs això. Que per molt que es prevegi una nova batalla entre

els suposats sectors liderats per Castells i Montilla, serien, en tot cas, els últims cops de cua d'una lògica que ha passat a la història.